

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
ändring av lagen angående stämpelskatt**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att lagen angående stämpelskatt ändras så, att stämpelskatt inte skall betalas för masskuldebrevslån som bjudits ut till allmänheten för teckning, för innehavarskuldseklar som en depositionsbank utfärdat eller för innehavarskuldseklar som inlämnas till en inrättning eller kassa som idkar lånerörelse för vidare förmedling. I propositionen

föreslås dessutom att förutsättningarna för befrielse från stämpelskatt utvidgas och att till lagen fogas ett stadgande om förhindrande av kringgående av stämpelskatt.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst.

MOTIVERING

1. Nuläge och föreslagna ändringar

1.1. Beskattning av kreditgivning

Allmänt

Enligt 47 § lagen angående stämpelskatt skall för ett låneavtal betalas stämpelskatt när det inlämnas till statskontoret, en depositionsbank, ett sådant kreditinstitut som nämns i lagen om finansieringsverksamhet, en försäkringsanstalt, en pensionsanstalt, ett värdepappersförmedlingsföretag, en utländsk kreditinrättnings filialkontor i Finland eller någon annan inrättning eller kassa som idkar lånerörelse. Stämpelskatten är 1,5 % av kapitalet eller, om avtalet har ingåtts på kortare tid än 9 månader, 1,5 % om året. Befriade från stämpelskatt som skall betalas då fordringsbevis utfärdas är enligt 50 § 1 mom. 3 punkten sådana låneavtal som en i 47 § avsedd anstalt eller kassa som bedriver lånerörelse inlämnar till en annan i sagda lagrum avsedd anstalt eller kassa. Enligt 50 § 3 mom. gäller skattefriheten dock inte innehavarskuldseklar.

Masskuldebrevslån som bjudits ut till allmänheten för teckning

Till år 1968 skulle för obligationer och andra

löpande skuldebrev, som var avsedda att utges i den allmänna rörelsen, stämpelskatt betalas vid utgivandet. Stadganden om saken ingick i 6 kap. lagen angående stämpelskatt, som upphävdes genom en lag som trädde i kraft den 1 januari 1969 (747/68).

I samband med lagändringen reglerades inte helt täckande hur masskuldebrev skulle behandlas i fråga om stämpelskatten. I motiveringen i regeringens proposition med förslag till ändring av stämpelskattelagen (RP 131/1968 rd) konstaterades visserligen att den stämpelskatt om 0,6 % som då utgick för obligationer och andra masskuldebrevslån skulle frångås helt i samband med ändringen. I motiveringen konstaterades likväl separat att stämpelskatt skulle betalas enligt de allmänna stadgandena när ett dylikt fordringsbevis i enlighet med 45 § lagen angående stämpelskatt för vinnande av inteckning eller för betalning inges till en sådan myndighet som avses i lagrummet. Eftersom den stämpelskatt som åsyftades i det upphävda 6 kap. till sin natur var en emissionsstämpelskatt, har det ansetts att lagändringen i någon mån lämnat rum för tolkning beträffande huruvida stämpelskatt skall betalas när masskuldebrevslån inlämnas till i 47 § lagen angående stämpelskatt avsedd inrättning eller kassa som bedriver lånerörelse.

Vid tillämpningen av lagen angående stämpelskatt har praxis varit att masskuldebrevslån, som avses i lagen om obligations- och debenturelån samt övriga masskuldebrevslån (553/69), har ansetts vara befriade från stämpelskatt även i de fall då de tecknas av en sådan inrättning eller kassa som avses i 47 §. Detta gäller likväl inte situationer då utlåning ikläds formen av masskuldebrevslån. Behandlingen av masskuldebrevslån vid stämpelbeskattningen är behäftad med samma slags problem som de som källbeskattningen av ränteinkomster var förenad med innan lagen om källskatt på ränteinkomst (1341/90) ändrades vid ingången av år 1991. I sin ursprungliga lydelse tillämpades lagen om källskatt på ränteinkomst bl.a. på räntor som betalats för sådana masskuldebrevslån som avses i lagen om obligations- och debenturelån samt övriga masskuldebrevslån. I fråga om tillämpningen av lagen om källskatt på ränteinkomst befanns ett problem vara hur begreppet masskuldebrevslån skulle definieras. Sedan lagen om källskatt på ränteinkomst trätt i kraft uppenbarade sig på marknaden ett flertal masskuldebrevslån som var riktade till personalen vid ett företag eller till företagets ägare. I syfte att avgränsa tillämpningsområdet för lagen om källskatt på ränteinkomst till att omfatta bara ränta som på marknadsvillkor betalas för masskuldebrevslån ändrades lagen genom en lag som trädde i kraft den 1 januari 1992 så, att sagda lag tillämpas bara när masskuldebrevslånen bjuds ut till allmänheten för teckning.

Även i fråga om stämpelbeskattningen finns det behov av att förtydliga hur masskuldebrevslånen skall behandlas vid beskattningen. Därför föreslås det att i lagen tas in ett stadgande om att stämpelskatt inte skall betalas för bevis som utfärdas över andel i masskuldebrevslån och som bjudits ut till allmänheten för teckning. Det föreslås att stadgandet tas in i en ny 50 b § tillsammans med de andra stadganden som föreslås nedan. Förslaget innebär ingen väsentlig ändring av den nuvarande tolkningen.

Innehavarskuldsedlar som utfärdats av en depositionsbank

Det stadgande i 50 § 1 mom. 3 punkten lagen angående stämpelskatt, enligt vilket inbördes kreditgivning mellan anstalter och kassor som

avses i 47 § 1 mom. är fritagen från stämpelskatt, togs in i lagen samtidigt som stadgandena om stämpelskatt på masskuldebrevslån upphävdes. I regeringens proposition motiverades sloandet av stämpelskatten med att kapitalets rörlighet skulle främjas och med att överföringen av medel mellan kreditinstituten skulle kunna ske på ett ändamålsenligt sätt. I samband därmed rördes dock inte 50 § 3 mom., enligt vilket stadgandena i paragrafen inte skall tillämpas på innehavarskuldsedlar.

I praktiken är de s.k. bankcertifikaten numera ett av de viktigaste redskapen vid överföring av tillgångar banker emellan. Bankcertifikaten är kortfristiga, överlåtelsebara skuldförbindelser som till sin natur är löpande skuldebrev, utställda av en bank för betalning till innehavaren. Bankcertifikatens nominella värde är oftast 10—30 milj. mk. Bankcertifikaten har nollränta och deras pris understiger det nominella värdet med beloppet av den ränta som man avtalat att betala vid investeringstidpunkten.

Bankcertifikaten innehar en central ställning på bankernas s.k. interbankmarknad, vilken utgör penningmarknadens kärna. År 1992 var den genomsnittliga dagsomsättningen inom penningmarknadshandeln mellan bankerna ca 2,7 mrd mk, varav den största delen utgjordes av handel med bankcertifikat. Bankerna idkar aktiv handel med bankcertifikat för att utjämna kassaöverskott och kassaunderskott. På interbankmarknaden idkas bankcertifikatshandeln inte längre med fysiska värdepapper utan med bankcertifikat i form av värdeandelar, dvs. med registreringar i ett datasystem. Förutom på interbankmarknaden använder bankerna bankcertifikat för att av kunder som har kassaöverskott skaffa pengar på marknadsvillkor.

Bankcertifikaten har sedan år 1987 varit av central betydelse även för den penningpolitik som Finlands Bank driver och när de viktigaste korta referensräntorna bestäms. Som redskap för sina interventioner på penningmarknaden har Finlands Bank för det mesta använt bankcertifikat som emitterats av bankerna eller av Finlands Bank själv. Användningen av bankcertifikat som redskap för interventioner på penningmarknaden har berott på att det i Finland, i motsats till situationen i många andra länder, inte funnits tillräckligt mycket av staten emitterade skuldförbindelser att tillgå som interventionsredskap. Genom att köpa och

sälja bankcertifikat inverkar Finlands Bank på likviditetssituationen på marknaden och därigenom på de korta marknadsräntornas nivå.

Den referensränta som används mest allmänt i fråga om marknadsräntebundna krediter, heliborräntan, bestäms på basis av medelvärdet av de köpeanbud som de fem största bankerna lämnat på bankcertifikaten. Finlands Bank räknar ut heliborräntan för olika lånetider dagligen.

År 1992 uppgick de i Finland emitterade bankcertifikat som var i omlopp till i genomsnitt 95 mrd mk. Av de bankcertifikat som emitterades tecknade Finlands Bank och övriga kreditinstitut i emissionskedet 70 %. Av bankcertifikaten var år 1992 i genomsnitt 43 mrd mk i bankernas och Finlands Banks besittning samt 52 mrd mk i andras besittning. Den genomsnittliga giltighetstiden för bankcertifikaten var år 1992 drygt 80 dagar. Räknat från år 1987 har det sammanlagda beloppet av de emitterade bankcertifikaten varit drygt 2 000 mrd mk. Av alla skuldebrev på penningmarknaden har bankcertifikatens andel varit i genomsnitt 70 %.

När systemet med bankcertifikat utvecklades på 1980-talet utgick man inom banksektorn från att bankcertifikaten inte är sådana fordringsbevis för vilka stämpelskatt skall betalas när de lämnas in till ett kreditinstitut. Till sin natur kan de också i flera avseenden jämföras snarare med masskuldebrevslån eller andra värdepapper än med egentlig utlåning och stämpelbaskattningen lämpar sig därför inte väl på denna typ av instrument. I praktiken har inte heller skatt betalats för dem. I lagen angående stämpelskatt, som i flera avseenden är föråldrad, finns inte uttryckliga stadganden om saken. Man kan emellertid genom en ordagrann tolkning av lagen även komma till det slutresultatet att stämpelskatten gäller bankcertifikat. Med beaktande av den centrala ställning som bankcertifikaten fått på interbankmarknaden och volymen av handeln med certifikaten samt deras användning som interventionsredskap för centralbanken, är det dock inte ändamålsenligt att belägga dem med stämpelskatt. De bankcertifikat som Finlands Bank utfärdat och statens skuldförbindelser är inte heller belagda med stämpelskatt.

På de grunder som anförts ovan föreslås att i lagen tas in ett stadgande enligt vilket sådan stämpelskatt som avses i 47 § inte skall betalas för innehavarskuldsedlar som utfärdats av en

depositionsbank eller av ett sådant filialkontor som ett utländskt kreditinstitut som tar emot depositioner av allmänheten har i Finland.

Innehavarskuldsedlar som lämnats in till ett kreditinstitut för vidare förmedling

Enligt den tolkning som skattestyrelsen omfattat har stämpelskatt under vissa förutsättningar inte utgått när s.k. företagscertifikat lämnas in till en inrättning eller kassa som avses i 47 § 1 mom. för att marknadsföras vidare.

Ett företagscertifikat är en innehavarskuldsedel till nollränta som ett företag emitterar för att skaffa marknadspengar hos ett annat företag. Det företag som emitterar företagscertifikaten ingår i allmänhet ett avtal med en bank. Inom de gränser som avtalet anger emitteras företagscertifikat i enlighet med företagets finansieringsbehov. Företagscertifikaten emitteras genom förmedling av en bank, som av det emitterande företaget till ett särskilt avtalat marknadspris köper de företagscertifikat som emitteras och så snabbt som möjligt försöker sälja dem till de slutliga investerarna. Banken lämnar sådana riktgivande säljanbud på företagscertifikaten, genom vilka den säljer de företagscertifikat som den har i sin besittning, samt riktgivande köpeanbud genom vilka den köper företagscertifikat.

Vid stämpelbeskattningen har företagscertifikaten, i förhållande till vilka banken främst har marknadsföringsskyldighet, från bankens synpunkt betraktats som andra än i samband med kreditgivning mottagna skuldebrev. Den ståndpunkten har man tagit särskilt i de fall då det är en tillfällig händelse i bankens marknadsmiljö att den köper in företagscertifikat. När en utomstående mottagare av företagscertifikaten är känd före emissionsdagen, har banken ansetts bara spela rollen av värdepappersförmedlare. Inlämnandet av företagscertifikat till ett kreditinstitut har inte ansetts vara stämpelskattepliktigt i de fall då kreditinstitutet på emissionsdagen har löst in företagscertifikat för marknadsföring eller då kreditinstitutet i en sekundärmarknadssituation har löst in företagscertifikat till samma inköpspris som det erbjudit.

Skuldebrev som i fråga om stämpelbeskattningen är jämförbara med företagscertifikat är

de s.k. kommuncertifikaten, som skiljer sig från företagscertifikaten bara med avseende på vem som emitterar dem.

Den rådande oreglerade situationen, som bygger på tolkning av lagen, måste anses vara otillfredsställande både med hänsyn till de institut som idkar handel med företagscertifikat och särskilt med hänsyn till de myndigheter som utövar tillsyn. Därför föreslås det att i lagen tas in ett stadgande enligt vilket stämpelskatt inte skall utgå för innehavarskuldsedlar då de lämnas in till en sådan i 47 § 1 mom. avsedd inrättning eller kassa som idkar lånerörelse, och som på basis av avtal utan dröjsmål vidareförmedlar skuldsedeln. För att man inte skall kunna kringgå stämpelskatt genom att utnyttja koncernkontakterna hos den kreditinrättning som förmedlar skuldsedeln, förutsätter stämpelskattfrihet dessutom att kreditinrättningen förmedlar skuldsedeln till ett samfund som inte hör till samma koncern som kreditinrättningen.

1.2. Förhindrande av kringgående av skatt

Lagen angående stämpelskatt innehåller inte något sådant stadgande om förhindrande av kringgående av skatt som i allmänhet ingår i skattelagar. Högsta förvaltningsdomstolen fäste år 1990 uppmärksamhet vid saken i sitt utlåtande om en promemoria av en arbetsgrupp som tillsatts för att utreda behoven och möjligheterna att utveckla stämpelbeskattningen av överföringar av tillgångar (Varainsiirtoverotustyöryhmän muistio, työryhmämuistio 1990:VM 13). Högsta förvaltningsdomstolen konstaterade att vissa av de missförhållanden som arbetsgruppen lyft fram i sin promemoria kunde ha undvikits med hjälp av ett stadgande avsett att förhindra kringgående av skatt, och ansåg att det vore skäl att överväga intagandet av ett dylikt stadgande i lagen angående stämpelskatt.

Ett stadgande om kringgående av skatt kan anses behövas förutom i fråga om stämpelbeskattningen av överföringar av tillgångar även i fråga om stämpelbeskattningen av kreditgivning. Ett dylikt stadgande ingår också i kreditkattelagen (48/90), som gäller utomlands upptagna krediter.

Det föreslås att till lagen fogas ett stadgande som motsvarar 11 § 1 mom. kreditkattelagen. Stadgandet skulle göra det möjligt att vid

stämpelbeskattningen avvika från ett innehåll eller en form som givits ett förhållande eller en åtgärd i syfte att undgå skatt och som inte motsvarar ärendets egentliga natur eller syfte. Vid stämpelbeskattningen och debiteringen kommer man då att förfara i enlighet med ärendets egentliga natur eller syfte. Samma förfarande skulle iakttas om någon annan åtgärd uppenbarligen vidtagits för att undgå stämpelskatt.

1.3. Befrielse från stämpelskatt

I lagen angående stämpelskatt är stadgandena om beviljande av befrielse från skatt mycket snäva i jämförelse med de skattelättnadsstadganden som ingår i andra skattelagar. Den allmänna möjligheten till skattelättnad enligt 99 § 1 mom. gäller bara stämpelskatt för beslut, protokollsutdrag och handlingar genom vilka ett tillstånd eller en rätt har beviljats eller fastställts. Lättnad kan enligt 99 § 3 mom. beviljas även i fråga om sådan förhöjning som påförts för försummelse att söka lagfart inom föreskriven tid samt i vissa fall i fråga om skattetillägg som påförts för fördröjd skattebetalning. I fråga om stämpelskatt som skall betalas på andra grunder kan lättnad med stöd av 99 § 2 mom. beviljas bara en sammanslutning, anstalt eller stiftelse vars medel används uteslutande för allmännyttiga ändamål. Lagen angående stämpelskatt ger ingen möjlighet till uppskov med skattebetalningen.

En utvidgning av möjligheten till skattelättnad har föreslagits i flera sammanhang. Kommissionen för reformering av stämpelbeskattningen ansåg i sitt II delbetänkande (kommittébetänkande 1971: B 58) att det även i fråga om andra skattskyldiga än allmännyttiga samfund kan förekomma fall då skattelättnad bör anses vara behövlig och skälig. Kommissionen föreslog att befrielse skulle kunna beviljas från skatt på överföringar av tillgångar i de fall då det av särskilda skäl som kommit fram efter förvärvet skulle vara uppenbart oskäligt att indriva skatt. Som exempel nämnde kommissionen det fall att familjeförsörjaren avlider efter det att familjen skaffat bostad. Kommissionen för utvecklande av rättsskyddet vid beskattningen konstaterade för sin del i sitt betänkande (kommittébetänkande 1992:7) att de problem som beror på avsaknaden av heltäckande stadganden om skattelättnad inte

kan undanröjas genom revidering av stadgandena om rättelse och ändringssökande. Kommissionen ansåg att man vid en allmän revidering av stämpelbeskattningen borde överväga att införa större möjligheter till skattelättnad.

De gällande skattelättnadsstadgandena begränsar möjligheterna till lättnad även i sådana fall då en skattelättnad vore motiverad med beaktande av skälighetssynpunkter. Därför föreslås att lättnadsstadgandena förenhetligas med de lättnadsstadganden som ingår i flera andra skattelagar, så att finansministeriet eller skattestyrelsen av särskilda skäl på ansökan och på de villkor som ministeriet eller skattestyrelsen bestämmer kan sänka eller bevilja befrielse från stämpelskatt, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift, som betalats eller som skall betalas. Dessutom föreslås att till lagen fogas stadganden om uppskov med skattebetalning. Motsvarande stadganden ingår bl.a. i kreditsskattelagen.

2. Propositionens verkningar

Eftersom stämpelskatt inte heller hittills har

betalats för sådana låneavtal som avses i den nu föreslagna 50 b § 2 punkten, har förslaget till dessa delar inga verkningar på skatteintäkterna.

På grund av de föreslagna 50 b § 1 och 3 punkten samt det stadgande som gäller förhindrande av kringgående av skatt torde avkastningen av stämpelskatten öka i någon mån.

3. Beredningen av propositionen

Lagförslaget har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet.

4. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den har antagits och blivit stadfäst. Den föreslagna 50 b § 2 punkten skall tillämpas även på fordringsbevis som utfärdats innan lagen har trätt i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen angående stämpelskatt

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 6 augusti 1943 angående stämpelskatt (662/43) 99 §, sådan den lyder ändrad genom lagar av den 6 augusti 1982, den 11 juli 1986 och den 1 november 1991 (617/82, 542/86 och 1322/91), samt

fogas till lagen en ny 50 b § och, i stället för den 90 § som upphävts genom lag av den 15 augusti 1980 (608/80), en ny 90 § som följer:

50 b §

Stämpelskatt som stadgas i 47 § skall inte betalas

1) för sådant bevis på andel i masskuldebrevslån som bjudits ut till allmänheten för teckning,

2) för innehavarskuldsedlar som utfärdats av en depositionsbank eller av ett sådant filialkontor som ett utländskt kreditinstitut som tar emot depositioner av allmänheten har i Finland,

3) för innehavarskuldsedlar då de inlämnas

till sådan i 47 § 1 mom. avsedd inrättning eller kassa som idkar lånerörelse och som på basis av avtal utan dröjsmål vidareförmedlar skuldsejeln till ett samfund som inte hör till samma koncern som inrättningen eller kassan.

90 §

Om ett förhållande eller en åtgärd har givits ett innehåll eller en form som inte motsvarar sakens egentliga natur eller syfte, eller om någon annan åtgärd har vidtagits i uppenbar avsikt att undgå stämpelskatt, skall vid be-

skattningen och debiteringen förfaras i enlighet med sakens egentliga natur eller syfte.

99 §

Finansministeriet kan av särskilda skäl på ansökan och på de villkor som det bestämmer sänka eller helt bevilja befrielse från stämpelskatt, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift som betalats eller som skall betalas.

Skattestyrelsen avgör ärendet, om det belopp som befrielsen eller återbäringen gäller är högst 300 000 mark. Finansministeriet kan dock överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende.

Skatteuppbördsmyndigheten kan av särskilda skäl på ansökan bevilja uppskov med

betalningen av debiterad stämpelskatt. Skattestyrelsen kan av särskilda skäl överta avgörandet av ett uppskovaärende. Skatteuppbördsmyndigheten och skattestyrelsen beviljar uppskov på de villkor som finansministeriet bestämmer. Finansministeriet kan likaså överta avgörandet av ett uppskovaärende. Ministeriet bestämmer härvid uppskovsvillkoren i det beslut det ger med anledning av ansökan.

I beslut som har meddelats med stöd av denna paragraf får ändring inte sökas genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1993.

Stadgandena i 50 b § 2 punkten tillämpas även på fordringsbevis som utfärdats innan lagen har trätt i kraft.

Helsingfors den 16 april 1993

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Finansminister *Iiro Viinanen*

Lag

om ändring av lagen angående stämpelskatt

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 6 augusti 1943 angående stämpelskatt (662/43) 99 §, sådan den lyder ändrad genom lagar av den 6 augusti 1982, den 11 juli 1986 och den 1 november 1991 (617/82, 542/86 och 1322/91), samt

fogas till lagen en ny 50 b § och, i stället för den 90 § som upphävts genom lag av den 15 augusti 1980 (608/80), en ny 90 § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

50 b §

Stämpelskatt som stadgas i 47 § skall inte betalas

1) för sådant bevis på andel i masskuldebrevslån som bjudits ut till allmänheten för teckning,

2) för innehavarskuldsedlar som utfärdats av en depositionsbank eller av ett sådant filialkontor som ett utländskt kreditinstitut som tar emot depositioner av allmänheten har i Finland,

3) för innehavarskuldsedlar då de inlämnas till sådan i 47 § 1 mom. avsedd inrättning eller kassa som idkar lånerörelse och som på basis av avtal utan dröjsmål vidareförmedlar skuldsedeln till ett samfund som inte hör till samma koncern som inrättningen eller kassan.

90 §

Om ett förhållande eller en åtgärd har givits ett innehåll eller en form som inte motsvarar sakens egentliga natur eller syfte, eller om någon annan åtgärd har vidtagits i uppenbar avsikt att undgå stämpelskatt, skall vid beskattningen och debiteringen förfaras i enlighet med sakens egentliga natur eller syfte.

99 §

Då för beslut, protokollsutdrag eller handling varigenom tillstånd eller rätt beviljats eller fastställts, enligt denna lag skall erläggas stämpelskatt, kan finansministeriet, om särskilda skäl föreligger, på ansökan förordna att länskatteverket skall återbetala det erlagda skattebeloppet eller skäligen befunden del därav eller i motsvarande mån avlyfta eller minska icke erlagt skattebelopp.

Finansministeriet kan av särskilda skäl på ansökan och på villkor som det bestämmer bevilja sammanslutning, anstalt eller stiftelse vars medel används uteslutande för allmän-

99 §

Finansministeriet kan av särskilda skäl på ansökan och på de villkor som det bestämmer sänka eller helt bevilja befrielse från stämpelskatt, skatteförhöjning, skattetillägg, dröjsmålsränta och restavgift som betalats eller som skall betalas.

Gällande lydelse

nyttigt ändamål partiell eller fullständig befrielse från erläggande av stämpelskatt.

Finansministeriet har rätt att av särskilda skäl på ansökan bevilja partiell eller fullständig befrielse från förhöjning som påförts med stöd av 19 § och skattetillägg som påförts med stöd av 100 a §.

Skattestyrelsen skall avgöra en ansökan som avses i denna paragraf, om det belopp som befrielsen eller återbäringen gäller är högst 300 000 mark. Finansministeriet kan dock överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende.

I beslut som givits med stöd av 1 mom. i denna paragraf får ändring inte sökas genom besvär.

Föreslagen lydelse

Skattestyrelsen *avgör ärendet*, om det belopp som befrielsen eller återbäringen gäller är högst 300 000 mark. Finansministeriet kan dock överta avgörandet av ett principiellt viktigt ärende.

Skatteuppbördsmyndigheten kan av särskilda skäl på ansökan bevilja uppskov med betalningen av debiterad stämpelskatt. Skattestyrelsen kan av särskilda skäl överta avgörandet av ett uppskovsärende. Skatteuppbördsmyndigheten och skattestyrelsen beviljar uppskov på de villkor som finansministeriet bestämmer. Finansministeriet kan likaså överta avgörandet av ett uppskovsärende. Ministeriet bestämmer härvid uppskovsvillkoren i det beslut det ger med anledning av ansökan.

I beslut som har meddelats med stöd av denna paragraf får ändring inte sökas genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1993.

Stadgandena i 50 b § 2 punkten tillämpas även på fordringsbevis som utfärdats innan lagen har trätt i kraft.
